Ο λόγος για τις σκέψεις που έρχονται στο άκουσμα της λέξης Mundial. Τέσσερις πρωτογενείς κατ’ αρχήν, που εμφανίζονται ως μνήμες και αναμοχλεύουν το παρελθόν. Ακολούθως, κάποιες άλλες, σημερινές, που γεννιούνται μέσα από τα ερεθίσματα της φετινής μουντιαλικής πραγματικότητας.

1η.

Το παγκόσμιο κύπελλο ποδοσφαίρου του 1970. Ο φοβερός ημιτελικός στο στάδιο Αζτέκα, ανάμεσα σε Ιταλία και Γερμανία, αλλά και εκείνη η ατόφια από ποδοσφαιρικό ταλέντο ομάδα της Βραζιλίας. Ακόμα η απόκρουση του Gordon Banks που έβγαλε την καρφωτή εξ επαφής κεφαλιά του Pele και βέβαια η δήλωση του μαύρου διαμαντιού πως δεν τον είδε, τον άκουσε (τον Roberto Rivelino) που ερχόταν πίσω του σε εκείνη τη φάση ποίημα.

Όλα τούτα έκαναν το ποδόσφαιρο να μοιάζει με θαύμα, εκεί στο Μεξικό, όπου σχεδόν δυο χρόνια νωρίτερα είχαν τελεστεί οι πιο επεισοδιακοί, μέχρι τότε, Ολυμπιακοί αγώνες….

2) [illegible] τελικός του ’66, το γκολ του **Geoff Hurst** που [illegible] δεν μπήκε ποτέ [illegible] **Bobby Moo** [illegible] έφθασε επιτέλους και την κορφή στο σπορ που η ίδια θεσμοθέτησε.

[illegible]

www.lenoci.org
ITALIA 1982
La formazione dell'Italia che, superando la Germania Ovest per 3-1, si aggiudicò il titolo mondiale 1982. In piedi da sinistra: Dino
Giuseppe Bergomi, Gaetano Scirea, Fulvio Collovati, Claudio Gentile. Accosciati: Bruno Conti, Paolo Rossi, Gabriele Oriali, Antoni

[illegible]

[illegible]

[illegible]